

Ewa Zawistowska "Radość"

Analiza tekstu poetyckiego Ewy Zawistowskiej "Radość"

Ewa Zawistowska "Radość"

Ewa Zawistowska, *Radość*

Uczniowie:

1) analizują tekst:

> Popatrz, mamo...
>
> Narysowałam radość.
>
> Siedzi na szczycie góry
>
> w różowej sukience.
>
> I macha nogami.
>
> Na górze rosną kwiaty.
>
> Jest słońce,
>
> niebo i chmury.
>
> Radość grzeje się w słońcu,
>
> zrywa maki
>
> i patrzy.
>
> Na nas.
>
> I na cały świat.
>
> Roześmiana.
>
> I macha sobie nogami.

Uwagi o realizacji tematu.

1. Wprowadzeniem do tekstu mogą być krótkie pantomimy, dzięki którym zwrócimy uwagę uczniów na jeden ze sposobów wyrażania emocji. Pary (trójki) losują karteczki, np. cieszę się,

złoszczę się, dziwię się, boję się, denerwuję się, gniewam się, wstydzę się, martwię się itp. Pantomimicznie przedstawiają emocje. Pozostali rozpoznają je, pytając, na przykład:

Cieszysz się?

Jeśli zgadli, „aktorzy" odpowiadają: *Cieszę się* (jeśli nie, grają dalej).

Zgadujący potwierdzają: *Cieszy się*.

Lub:

Cieszycie się?

Jeśli zgadli, „aktorzy" odpowiadają: *Cieszymy się* (jeśli nie, grają dalej).

Zgadujący potwierdzają: *Cieszymy się*.

Uczniowie nazywają emocje, zamieniając czasowniki na rzeczowniki: radość, złość, zdziwienie, strach, zdenerwowanie, gniew, wstyd, zmartwienie. Czynią to samodzielnie lub nauczyciel wprowadza nazwy emocji.

Na koniec uczniowie jak najgłośniej i jak najradośniej wykrzykują swoje imiona.

2. Dwójki (trójki) otrzymują rozsypanki tekstu (wiersz tniemy na wersy). Nie znając liryku, rekonstruują wiersz, a zatem odtwarzają tekst (nie tworzą własnego tekstu z otrzymanego materiału).

Celem zabawy jest samodzielne odczytanie i rozumienie właściwych znaczeń słów użytych w tekście. Uczniowie potrafią to zrobić, jeśli nie zlekceważą praw logiki i reguł dyktujących poprawność gramatyczną zdań, te bowiem podpowiadają kolejność poszczególnych fragmentów. A jeśli „przydarzy się" im tekst inny niż oryginał, to przewidujemy czas na rozmowę, której przedmiotem będą różnice między wersją autorską a dziecięcą.

3. Słuchając wiersza i przesuwając paski (wersy), dokonują ewentualnych poprawek. Liczą, ile razy musieli dokonać przesunięć. Która dwójka (trójka) była najbliżej oryginału?

4. W tych samych parach (trójkach) uczniowie przekładają słowa na obraz – „wykonują" utwór, korzystając z systemu znaków plastycznych. Dostrzegają to, co – być może w poprzednim działaniu – umknęło uwadze.

5. Uczniowie nadają tytuł lirykowi.